

Sygn. akt IV U 865/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Kostrzewa

Protokolant: protokolant sądowy Marta Bartusiak

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2015 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania J. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

z dnia 3 sierpnia 2015 roku nr (...)

w sprawie J. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu J. L. emeryturę od dnia (...) roku.

Sygn. akt IVU 865/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 listopada 2015 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. decyzją z dnia 3 sierpnia 2015 r. odmówił J. L. przyznania emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162 poz 1118 z zm), ponieważ nie spełnia warunków niezbędnych do ustalenia prawa do tego świadczenia, gdyż nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

J. L. w odwołaniu od decyzji domagał się jej zmiany i przyznania mu emerytury na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ponieważ pracował w warunkach szczególnych w okresach: od 05.03.1975 r. do 30.12.1992 r., od 31.12.1992 r. do 31.12.1995 r., od 24.02.1996 r. do 31.12.1996 r. i od 02.04.1997 r. do 20.12.1998 r. - jako maszynista ciężkiego sprzętu budowlanego koparki. Nie ma obecnie możliwości uzyskania świadectwa pracy w szczególnych warunkach, ponieważ pracodawca nie istnieje. Sporne okoliczności zamierza wykazać zeznaniami świadków i dokumentacją pracowniczą.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie w związku z niespełnieniem przez odwołującego przesłanek z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS z przyczyn podanych w uzasadnieniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. L. urodzony w dniu (...) r. ukończył 60 lat. Odwołujący legitymuje się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze ponad 25 lat na dzień 01.01.1999 r. W dniu 03.06.2015 r. odwołujący wystąpił z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

/dowód: wniosek z dnia 03.06.2015 r. –k. 6-3 ar czII/.

Odwołujący w okresie od 05.03.1975 r. do 30.12.1992 r. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...)w K.. Pracodawca ten obecnie nie istnieje. Odwołujący pracował na stanowisku pomocnik maszynisty sprzętu, a następnie do końca zatrudnienia na stanowisku maszynisty sprzętu ciężkiego. Praca odwołującego na stanowisku pomocnika maszynisty sprzętu - trwała do uzyskaniu uprawnień w dniu 21.11.1975 r. maszynisty ciężkich maszyn budowlanych i drogowych - specjalność koparki. Od dnia 22.11.1975 r. odwołujący pracował jako maszynista koparki „W.”, a jego praca na tym stanowisku polegała na kopaniu wykopów pod fundamenty budynków przemysłowych oraz użyteczności publicznej czyli bloków, biur co robił stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracował sam bez pomocnika. Pracował na budowie Elektrociepłowni w R., K., Elektrowni (...), budowie przepompowni gazu w P. wykonywał prace ziemne. W okresie od 22.06.1990 r. do 30.12.1992 r. pracował na budowie eksportowej w byłej CSFR i również wtedy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na stanowisku operator koparki na budowie fabryki produkującej kolorowe kineskopy. Z dniem 31.12.1992 r. odwołujący został przekazany do pracy w (...) S.A. w K. na zasadzie porozumienia stron, gdzie pracował do 31.12.1995 r. U tego pracodawcy również stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako operator koparki „W.” na budowie eksportowej w byłej Czechosłowacji. Od 24.02.1996 r. do 31.12.1996 r. i od 02.04.1997 r. do 20.12.1998 r. odwołujący pracował w (...)S.A. w K. jako maszynista koparki „W.”, a jego praca na tym stanowisku polegała na kopaniu głębokich wykopów, co robił stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na budowie eksportowej w byłej Czechosłowacji.

/dowód: świadectwo pracy z dnia 30.12.1992 r. –14 ar czII,

zaświadczenie z dnia 20.11.1975 r. - akta osobowe,

kserokopia uprawnień nr 12306 -k. 4 as,

akta osobowe,

świadectwo pracy z dnia 02.01.1996 r. -k. 15 ar czII,

świadectwo pracy z dnia 02.01.1997 r. -k. 16 ar czII,

świadectwo pracy z dnia 21.12.1998 r. -k. 17 ar czII,

zeznania świadka J. K. (1) –k. 18v as,

zeznania świadka J. K. (2) - k. 18-19 as,

zeznania odwołującego –k. 19 as/.

Sąd zaakceptował zeznania świadka J. K. (1) i J. K. (2) potwierdzające, że J. L. wykonywał w sposób ciągły i stale pracę w szczególnych warunkach w wymiarze pełnego etatu w Przedsiębiorstwie (...)w K. Oddział w T. w okresie od 22.11.1975 r. do 30.12.1992 r. na stanowisku maszynisty sprzętu, ponieważ w tym okresie faktycznie pracował na stanowisku operatora koparki marki „W.”. W trakcie pracy na budowach eksportowych w b. Czechosłowacji w okresach: od 22.06.1990 r. do 30.12.1992 r., od 31.12.1992 r. do 31.12.1995 r. jako pracownik (...)S.A. w K. oraz od 24.02.1996 r. do 31.12.1996 r. i od 02.04.1997 r. do 20.12.1998 r. jako pracownik (...)” S.A. w K. odwołujący pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako maszynista koparki „W.”, a jego praca na tym stanowisku polegała na kopaniu głębokich wykopów, co robił stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Świadczyli razem z odwołującym w spornych okresach i posiadali wiedzę na temat wykonywanej przez niego pracy.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków, którzy pracowali u tych samych pracodawców na przestrzeni spornych okresów i potwierdzili rodzaj pracy wykonywanej przez odwołującego bowiem w sposób spójny i konsekwentny wskazywały, iż w tych okresach pracował w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora ciężkiego sprzętu tj. koparki precyzując nazwę zajmowanego stanowiska maszynista sprzętu. Depozycje te potwierdzały dowody z dokumentów.

Także zeznania odwołującego Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ były spójne, konsekwentne i nie zawierały wewnętrznych sprzeczności. Depozycje te potwierdziły wypowiedzi świadków współpracowników odwołującego, że praca na stanowisku maszynisty sprzętu u wskazanych pracodawców była świadczona w warunkach szczególnych, ponieważ w tym okresie faktycznie po przeszkoleniu co najmniej od 22.11.1975 r. do 30.12.1992 r. i w okresach: od 22.06.1990 r. do 30.12.1992 r., od 31.12.1992 r. do 31.12.1995 r. oraz od 24.02.1996 r. do 31.12.1996 r. i od 02.04.1997 r. do 20.12.1998 r. pracował na stanowisku operatora koparki marki „W.”, a brak jest jakichkolwiek uzasadnionych podstaw, aby odmówić im właściwego dla nich waloru dowodowego.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, w szczególności zalegających w aktach rentowych i aktach osobowych, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości Sądu, zarówno treść jak i forma dokumentów nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich jakie należałoby uwzględnić urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego w tym wynikającego z art. 244 i art.245 k.p.c.

Sąd rozważył, co następuje:

Przedmiotem postępowania było rozstrzygnięcie czy J. L. przysługuje prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei art. 32 ust.4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.). Z §1 Rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. §4 pracownik,

który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Kwestią sporną pomiędzy stronami było ustalenie, czy J. L. był zatrudniony w warunkach szczególnych w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w K., (...) S.A. w K. oraz w (...) S.A. w K. na stanowisku maszynista sprzętu skoro nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach w oparciu o świadectwa pracy, zeznania świadków oraz własne zeznania.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) w § 2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji. Natomiast w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia (§ 4 ust. 3). W myśl § 21 ust. 1, 4 i 5 powołanego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury lub renty z tytułu zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w § 22 wymienionego rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 maja 1985 r., III UZP 5/85 wyjaśnił, że w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Pogląd ten został rozwinięty w znowelizowanym art. 473 kpc, który stanowi, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron. W postępowaniu przed tymi sądami okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń mogą być udawdaniane wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi (por. wyr. SN z dnia 02.02.1996 r. II URN 3/95 OSNP 1996/16/239). Skoro więc w niniejszej sprawie odwołujący nie dysponował świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach, zasadnym stało się ustalenie okoliczności w jakich odwołujący świadczył pracę na podstawie zeznań świadków, jego zeznań oraz dowodów z dokumentów. W oparciu o nie Sąd ustalił, iż odwołujący był zatrudniony w szczególnych warunkach na stanowisku maszynisty sprzętu, ponieważ co najmniej od 22.11.1975 r. pracował na stanowisku operatora koparki marki „W.” i pracę tę wykonywał stale i w wymiarze pełnego etatu w Przedsiębiorstwie (...) w K. w okresie do 30.12.1992 r. Odwołujący w dniu 21.11.1975 r. uzyskał uprawnienia operatora ciężkiego sprzętu tj. koparki i po tym dniu pracował samodzielnie jako operator ciężkiego sprzętu. Jego praca na tym stanowisku polegała na kopaniu wykopów pod fundamenty budynków przemysłowych oraz użyteczności publicznej czyli bloków, biur co robił stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracował sam bez pomocnika. Pracował na budowie Elektrociepłowni w R., K., Elektrowni (...), budowie przepompowni gazu w P.. W okresie od 22.06.1990 r. do 30.12.1992 r. pracował na budowie eksportowej w byłej Czechosłowacji i również wtedy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na stanowisku operatora koparki na budowie fabryki produkującej kolorowe kineskopy. Z dniem 31.12.1992 r. odwołujący został przekazany do pracy w (...) S.A. w K. na zasadzie porozumienia stron, gdzie pracował do 31.12.1995 r. U tego pracodawcy również stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako operator

koparki „W.” na budowie eksportowej w byłej Czechosłowacji. Od 24.02.1996 r. do 31.12.1996 r. i od 02.04.1997 r. do 20.12.1998 r. odwołujący pracował w (...) S.A. w K. jako maszynista koparki „W.”, a jego praca na tym stanowisku polegała na kopaniu głębokich wykopów, co robił stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na budowie eksportowej w byłej Czechosłowacji. Praca na stanowisku maszynisty Koparki została zaliczona zgodnie z wykazem A dział V pkt. 3 będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, do prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Po uwzględnieniu wyżej wskazanych okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach odwołujący legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szkodliwych określonych w wykazie A w wymiarze co najmniej 15 lat.

Biorąc powyższe ustalenia pod uwagę odwołujący spełnia przesłanki do przyznania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach, wynikające z treści art. 32 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a w szczególności § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 r. nr 8, poz. 43 z póź. zm.). J. L. osiągnął bowiem wiek 60 lat ((...)r.), posiada wymagany okres zatrudnienia ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a przede wszystkim spełnia kwestionowaną dotąd przez organ rentowy przesłankę w postaci co najmniej 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, ponieważ po uznaniu mu spornych okresów pracy w warunkach szczególnych tj. od 22.11.1975 r. do 30.12.1992 r., od 31.12.1992 r. do 31.12.1995 r., od 24.02.1996 r. do 31.12.1996 r. i od 02.04.1997 r. do 20.12.1998 r., kiedy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako maszynista ciężkiego sprzętu tj. koparki marki „W.” odwołujący legitymuje się ponad 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. Odwołujący w dniu 03.06.2015 r. wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury i od dnia 01.06.2015 r. Sąd przyznał mu prawo do emerytury zgodnie z art. 129 ust. 1 powołanej ustawy.

Mając na względzie powyższe orzeczono na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego i art.477¹⁴ §2 k.p.c.